

Max^{en}Julie

Het pakket is het resultaat van een laatstejaarsproject aan de lerarenopleiding KATHO departement RENO, studiegebieden lager en secundair onderwijs.

The logo for 'Max en Julie' features three wavy yellow lines on the left, followed by the text 'Max^{en}Julie' in a bold, yellow, sans-serif font.

Uitgave 2020

Verantwoordelijke uitgever:

Centrale Dienst voor Sociale en Culturele Actie van Defensie

Sociale Dienst

Kwartier Koningin Astrid - Bruynstraat 1 - 1120 Brussel

Deze brochure vindt u ook op onze website,

www.cdsca-ocasc.be/nl/socialiedienst

Op een mooie zomerdag vraagt mama aan Julie: “Gaan we naar zee?” “Ja!” roept Julie uit.

“Neem alles wat je nodig hebt, dan kunnen we vertrekken,” zegt mama. Julie neemt heel wat spullen mee: haar rubberbootje, haar strandbal en haar strandstoel. Toch kan ze iets niet vinden.

“Mama, waar is Max?” vraagt ze.

“Hij zat net op een stoel in de keuken.”

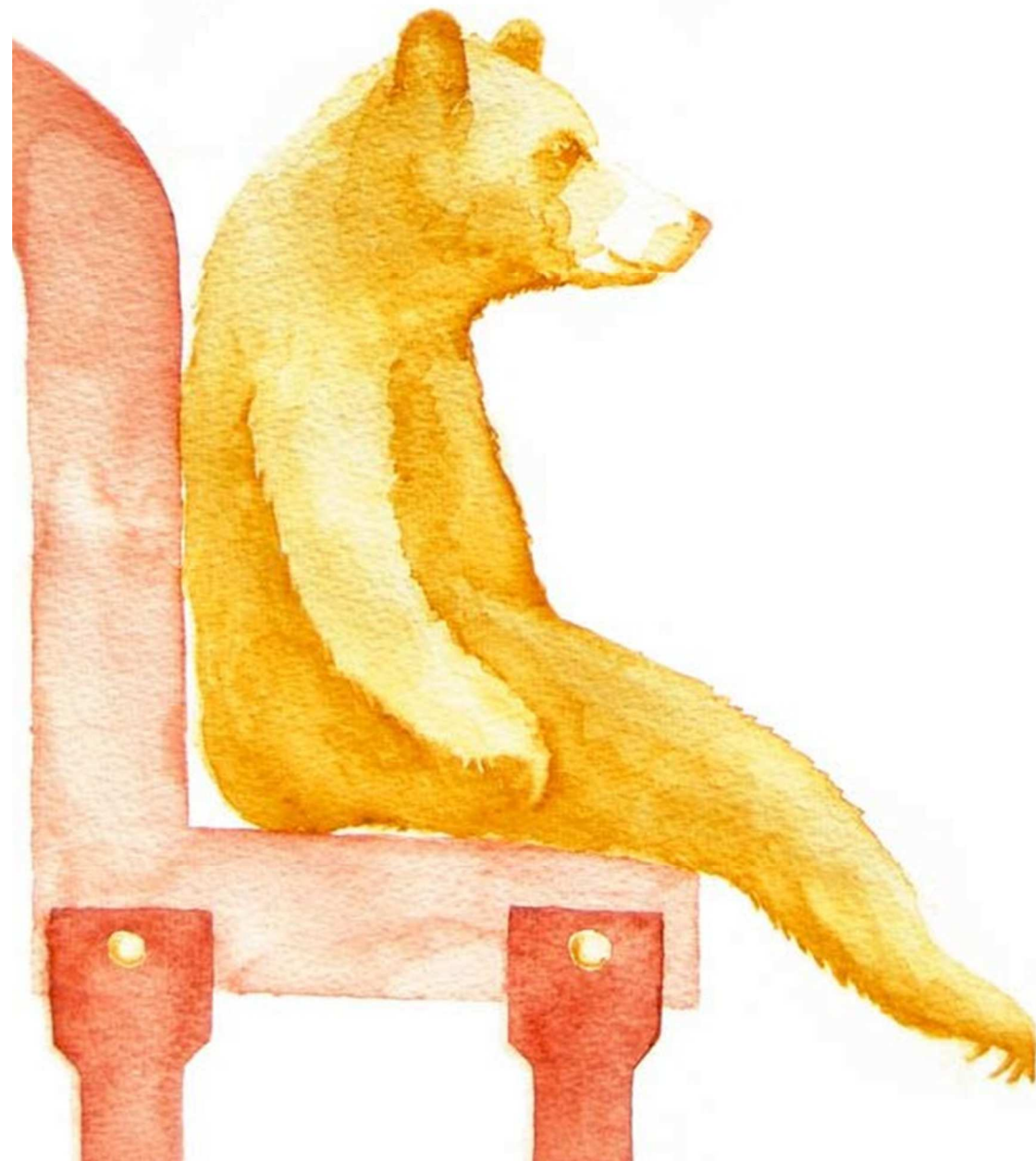
Julie stormt naar de keuken.

Max zit op zijn stoel. Hij is de lievelingsbeer van Julie.

“Hier ben je,” zegt Julie. “Kom, haast je, we gaan naar zee.”

Max en Julie rennen naar buiten.

Ze springen in de auto. Julie zit met Max op de achterbank.

Na een lange rit, komen ze aan.

Julie ziet een mooie blauwe zee met een heel groot strand.

“Joepie!” roept Julie uit. Ze loopt het strand op. Ze zoekt een plaatsje en zet alle spulletjes neer.

Ze ploft in haar strandstoel. Mama gaat naast Julie zitten.

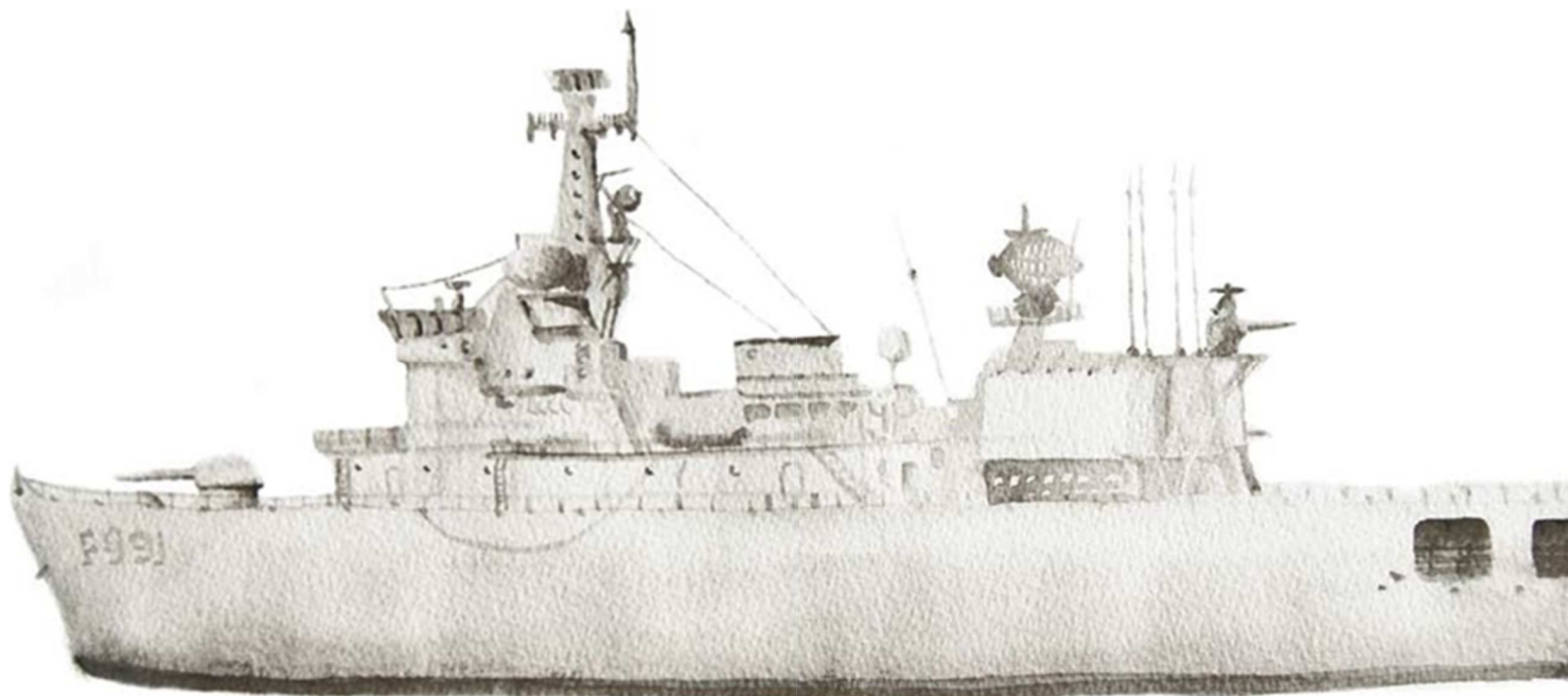

“Mama, waarom is papa hier niet?” vraagt Julie. “Papa is gaan varen. Hij is daar om te werken.”

“Wat moet hij dan allemaal doen? Een schip is toch niet zo groot?” Julie wijst naar haar rubberbootje. “Kijk maar naar mijn bootje.” “Dat is waar, Julie, maar het schip van papa is wel veel groter.” “Wat doet papa daar dan?”

“Op het schip zijn verschillende papa’s, maar ook mama’s. Zij hebben allemaal een eigen taak. Er is een kok. Die maakt het eten klaar. Er zijn duikers. Zij moeten vaak duiken naar oude bommen die stoute mensen daar hebben gelegd.

Er is ook een dokter aan boord. Die zorgt voor mensen die ziek zijn. Dan heb je nog de commandant. Hij is de baas van het schip. Maar er zijn nog heel wat anderen aan boord.” “Maar mama, wat moeten die mensen dan doen? Op zee is toch niets?” “Op zee valt inderdaad niet veel te beleven. Toch is er heel veel werk. De oude bommen laten ontploffen op de bodem, de stoute piraten oppakken en havens bewaken. Dat zijn plaatsen waar heel veel schepen komen. Dit is een soort garage, maar dan voor schepen. Papa zorgt dus voor de vrede op zee.” “Papa is dus een superheld?” vraagt Julie. “Een klein beetje,” lacht mama.

“Kom Max, we gaan ook commandantje spelen!”

Max en Julie nemen hun rubberbootje en het mandje en lopen naar zee.

Max loopt zo hard dat hij valt “Auw!” roept Max.

“Oei, Max! Gaat het?” vraagt Julie. “Ja hoor, het gaat wel,” zegt Max.

Julie helpt Max op te staan. Ze wandelen verder naar de zee.

“Ik ben de commandant!” roept Julie.

“Dan ben ik... Ik ben... Wat ben ik eigenlijk?” vraagt Max. “Jij bent een matroos die alles kan,” zegt Julie.

“Wat is een matroos?” “

Dat is iemand die heel veel kan op een schip. Hij weet alles over het schip.”

“Oh, ja, die wil ik zijn!” roept Max. “Oké, dan kunnen we vertrekken.” “Ai ai, commandant!” roept Max uit. Ze lachen allebei.

Ze stappen in het bootje en peddelen er op los.

PLONS!

Max kijkt in het rond op de bodem van de zee. Plots ziet hij iets vreemds liggen.

Hij zwemt snel naar het bootje terug en klimt erin. “Ik zag daar iets vreemds op de bodem,” zegt Max.

“Wat? Hoe zag het eruit?” vraagt Julie met een bang gezicht.

“Het is een grote bol met stekels erop,” zegt Max.

“Dat is een bom! Dat is heel gevaarlijk!” roept Julie. “Wat moeten we nu doen?” vraagt Max.

“Ik ga nog even kijken!”

Julie zet haar duikbril en snorkel op en springt het water in.

PLONS!

Julie zwemt naar de bodem van de zee. Ze kijkt in het rond en ziet plots de bom liggen. Ze zwemt wat dichterbij, maar plots...

ZOEFFF!

De 'bom' gaat ervandoor. Julie lacht.

Ze zwemt terug. Max helpt haar in het bootje.

"Wat ben jij een gekke beer," zegt Julie. "Waarom?"

"Dat was helemaal geen bom, maar een lief, klein zee-egeltje."

"Oeps, dan heb ik niet zo goed gekeken," zegt Max verlegen.

Ze lachen allebei.

"Wat zou je papa doen als het een echte bom was?" vraagt

Max. "Dat weet ik niet. Ik denk dat mama dat wel weet."

Ze peddelen naar het strand.

"Mama, wat zou papa doen als hij een echte bom zou vinden op de bodem van de zee?"

"Dat is niet zo gemakkelijk. Papa heeft op zijn schip heel wat dingen bij zich. Ze hebben een toestel waarmee ze een bom kunnen laten ontploffen. Ze leggen het toestel naast de bom neer en laten het dan ontploffen. Maar je hoeft niet bang te zijn, want de ontploffing gebeurt vanop een veilige afstand van het schip."

"Papa kan dus de bommen van de stoute mensen kapotmaken?" "Ja, dat kan hij," zegt mama met een glimlach.

"Wauw, papa is dus echt wel een held! Kom Max, we gaan verder spelen."

Julie en Max springen opnieuw in hun bootje.

“Kijk Julie, ik heb een verrekijker bij me. Daar kan je heel ver mee kijken,” zegt Max.

“Ik wil eens kijken,” zegt Julie.

Julie kijkt door de twee gaatjes en ziet alles veel groter worden. De vuurtoren staat plots heel erg dichtbij.

“Wauw! Zo leuk!” roept Julie uit.

“Wacht even. Ik zie daar iemand varen. Hij heeft een vlag op zijn bootje,” zegt Julie verbaasd.

“Waar?” vraagt Max. Hij kijkt in het rond.

“Dat is een piraat!” riep Julie “Een pi-wat?” vraagt Max.

“Een piraat. Dat is iemand die probeert andere boten kapot te maken. Vaak probeert een piraat ook te stelen.”

“Dat mag helemaal niet! Je mag geen schepen kapotmaken,” zegt Max. “Wat moeten we doen?”

“Ik denk dat we met de piraat moeten gaan praten.” “Wat als hij niet wil luisteren?” vraagt Max.

“Dan nemen we de piraat gevangen,” zegt Julie. Julie en Max varen naar de piraat.

“AARGHHH! Ik ben piraat Roodbaard. Geef mij alles wat jullie hebben of ik laat jullie zinken!” roept hij uit.

“Dat mag helemaal niet!” roept Max. “Dat is stelen.” “Wij doen niets verkeerd,” zegt Julie.

“Dat hoeft niet,” zegt Roodbaard.

“Waarom steel je dan van mensen en maak je hun boten kapot?” vraagt Julie.

“Ik ben arm. Ik moet ook eten, drinken en kleren hebben.

Daarom steel ik,” zegt de piraat.

“Dat kan je toch op een eerlijke manier kopen,” zegt Max.

“Of gewoon vragen aan de mensen zonder hen aan te vallen.”

De piraat kijkt hen aan met een vreemde blik.

“Dat lukt toch niet?” vraagt de piraat.

“Waarom niet? Kom maar even mee,” zegt Max. De drie peddelen naar het strand.

Ze trekken hun bootje op het strand en rennen naar mama.

“Mama, zou piraat Roodbaard een koek mogen hebben van ons?” vraagt Julie.

“Tuurlijk. Neem er maar één uit ons mandje.”

Max loopt naar het mandje en haalt een lekkere koek uit.

“Alstublieft,” zegt Max met een lach op zijn gezicht. “Dank je,” zegt piraat Roodbaard.

“Je hoeft helemaal niet slecht te doen. Je kan dingen ook krijgen door ze te vragen,” zegt Julie.

“Dat zal ik onthouden. Dank je wel voor de koek!” roept Roodbaard. Hij loopt snel naar zijn bootje en roeit weg.

“Mama, wat doet papa met piraten?” vraagt Julie.

“Hij controleert de piraten en hun schepen. Als ze stout zijn, neemt hij ze gevangen,” zegt mama.

“Papa is dus echt wel een superheld!” roept Max uit.

“Ja, een klein beetje,” zegt mama met een lach op haar gezicht. “Wauw!” zegt Julie. “Kom Max, we gaan opnieuw varen.”

Julie en Max lopen over het strand, terug naar hun bootje. Ze peddelen wat in het rond. Tot plots...

Grr!

“Wat is dat?” vraagt Julie. “Dat is mijn buikje,” zegt Max.

“Dan moet je eten,” zegt Julie. “Ik heb enkele koekjes bij me in het mandje. Eet ze maar op.”

Max kijkt in het mandje. Hij zoekt naar de koekjes, maar vindt ze niet. “Waar zijn de koekjes?” vraagt Max.

“Vind je ze niet?”

Julie kijkt nog eens in de tas. “Onze koekjes zijn verdwenen!”

“Maar Julie, we hebben onze laatste koek aan piraat Roodbaard gegeven. Nu hebben wij niets meer te eten,” zegt Max bezorgd. “We zullen een oplossing moeten vinden.”

Julie denkt na.

Ze zoekt in het mandje naar iets wat hen kan helpen. Plots vindt ze een stukje touw.

“Daar kunnen we een vislijn mee maken,” zegt Max. “Goed idee!” roept Julie uit.

Ze neemt een peddel en maakt het touwtje aan de peddel vast.

“Gooi het in het water. Misschien vangen we wel een vis,” zegt Max. Julie gooit de lijn in het water. Ze wachten.

Plots gaat het touwtje op en neer.

“Je hebt beet, Julie! Vlug! Haal de lijn uit het water!” roept Max.

Julie trekt aan de vislijn. Ze gebruikt al haar kracht want de vis wil niet uit het water komen.

“Max, help me,” zegt Julie

Max trekt aan Julie die de vislijn vasthoudt. Ze trekken heel hard en plots...

BOEM!

Ze vallen allebei in hun bootje. Het visje spartelt in het rond.

“Gooi het in de emmer,” zegt Max.

Julie neemt de emmer en neemt een beetje water uit de zee.

Max neemt het visje in zijn beide handen en gooit het in de emmer. “We kunnen dat visje toch niet opeten?” vraagt Julie zich af.

“Wat moeten we dan doen?” vraagt Max. “Kom, we vragen het aan mama.”

Julie en Max haasten zich naar het strand. Ze springen uit hun bootje en lopen naar mama.

“Mama, mama, we hebben een visje gevangen om op te eten,” zegt Julie. “Waarom? Ik heb nog veel koekjes bij me,” zegt mama.

“Zie je wel. Ik wist dat mama nog koekjes bij zich had,” zegt Max. Max loopt naar de tas en neemt enkele koekjes.

“Hier, een koekje.”

Max geeft er eentje aan Julie.

“Dank je, Max,” zegt Julie en ze geeft hem een dikke knuffel.

“Mama, hoe moet papa zorgen voor eten? Haalt hij elke dag een visje uit de zee?”

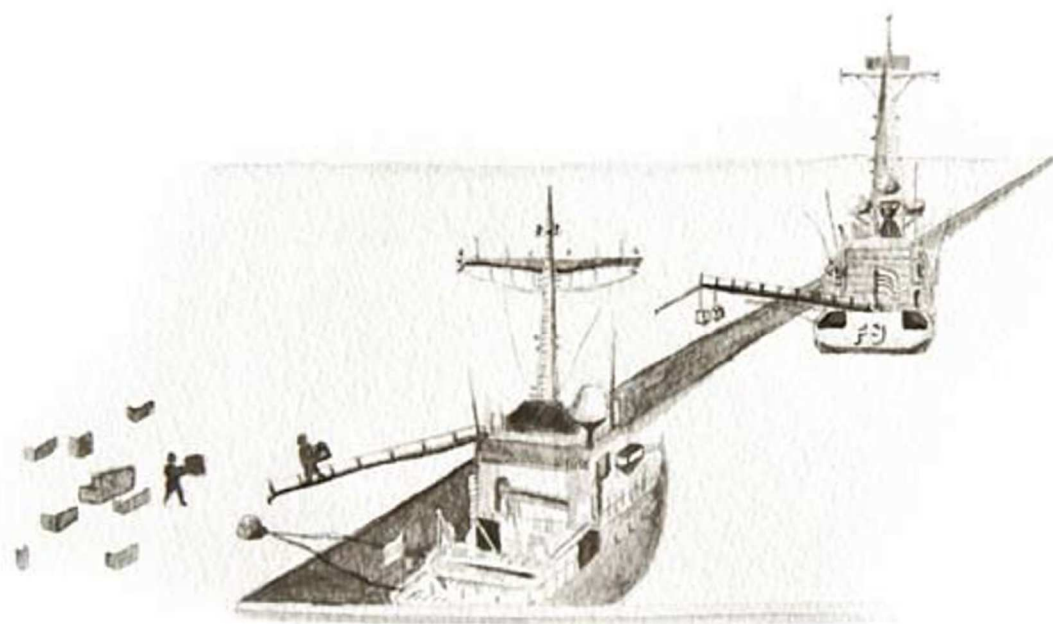
“Maar nee, Julie. Ik heb je al verteld dat er een kok aan boord is. Die zorgt voor eten voor de mensen die meevaren. Soms vangen ze eens een visje om op te eten, maar ze hebben eten genoeg op het schip.”

“Het schip moet dan wel heel groot zijn, om al dat eten mee te nemen?” vroeg Max.

“Als ze lang weg zijn van huis, dan gaan de schepen vaak naar de havens. Daar kunnen ze eten en drinken meenemen,” legt mama uit. “Dat is slim. Daar had ik nog niet aan gedacht,” zegt Max.

“Wat ben jij toch een gekke beer,” zegt Julie. “Kom, we gaan verder spelen.”

Julie en Max rennen naar hun bootje.

Op het water roeien ze zo hard ze kunnen. De golven zijn leuk.

“Joepie!” roept Max.

Hun bootje gaat heen en weer op de golven. PLONS!

“Oei! We zijn een peddel verloren!” roept Julie “Dat is niet erg.

Ik pak hem wel,” zegt Max.

Max steekt zijn pootje uit naar de peddel. Hij kan de peddel bijna pakken tot plots... PLONS!

Julie kijkt om en ziet dat Max in het water ligt. “Max!” roept

Julie in paniek. “Help, help! Ik verdrink!” roept Max.

Julie neemt de andere peddel. Ze roeit zo snel ze kan naar

Max toe, maar dat is moeilijk. De golven houden haar wat tegen. “Help me!” roept Max.

“Ik kom!” Julie peddelt zo hard ze kan. Links, rechts, links, rechts...

Ze raakt al snel bij Max. Ze steekt haar arm uit.

“Grijp mijn arm! Vlug!” roept Julie.

Max steekt zijn pootje in de lucht en neemt de hand van Julie vast. Julie trekt met alle kracht die ze heeft.

Na enkele seconden ligt Max in het bootje. Hij is kletsnat.

“Alles oké, Max?” “Brr, ik heb het koud,” zegt Max. “Neem het dekentje,” zegt Julie.

Julie geeft Max een warm dekentje. Ze roeien samen naar mama. “Mama, Max is in het water gevallen! Ik heb hem gered!” gilt Julie. “Wat heb je dat goed gedaan, Julie. Papa zou net hetzelfde doen,” zegt mama trots.

“Nu ben je ook een held, net zoals papa!” roept Max. Julie en mama lachen. “Wat ben jij een gekke beer,” zegt Julie. Julie geeft hem een knuffel.

“Kijk daar!” roept mama. Ze wijst in de richting van de zee. Ze zien een groot schip varen.

“Is dat het schip van papa?” vraagt Max. “Misschien,” zegt mama. “Zwaai maar even.” Julie en Max zwaaien naar het schip.

“Papa!” roept Julie luid. Ze zwaait met haar twee armen in de lucht. “Ik denk dat hij je niet zal horen,” zegt mama.

“Blijft hij nog lang op zee?” vraagt Max. “Het zal nog een tijdje duren,” zegt mama. “Kom, we moeten naar huis. Het is al laat.” Ze nemen hun spulletjes en ze lopen naar de auto. “Daag papa! Tot snel!” roepen Julie en Max.

Ze stoppen alle spulletjes in de auto.

Julie, Max en mama stappen in en rijden naar huis. Na een lange rit komen ze thuis aan.

Julie en Max gaan vlug naar hun kamer.

Ze trekken hun pyjama aan en kruipen samen in bed. “Mama, komt papa snel terug?” vraagt Julie.

“Je zal nog wat nachtjes moeten slapen,” zegt mama.

“Dan zal ik snel gaan slapen, dan is er al een nachtje voorbij.”

Mama geeft Julie en Max nog een zoen.

“Slaapzacht.” “Slaapzacht, mama.” Mama doet het licht uit.

“Slaapzacht, gekke beer van mij,” zegt Julie. “Slaapzacht, Julie.”

Julie en Max sluiten hun ogen, op weg naar dromenland...

